

LÄNSIMETRO

Saku Ilvonen

LÄNSIMETRO

LÄNSIMETRO

SAKU ILVONEN

©Saku Ilvonen 2016

ISBN: 978-952-3306-93-6

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

1 Kop kop!

Oli aivan hiljaista. Markku tunsu pulssin hakkaavan ohimollaan. Hetki sitten kurkkuun hypännyt sydän siellä koputteli ulos päästäkseen. Nyt voisi olla oikea aika soittaa poliisit paikalle, jos vain se kännykkä olisi jossain käden ulottuvilla. Markku seiso sohvansa vieressä tuijottaen seinää, jonka muutamia sekunteja sitten oli lävistänyt leka. Leka näkyi vielä reiän kohdalla, mutta joku yritti repiä sitä seinästä irti vimmatulla voimalla rikkoen piinaavan hiljaisuuden. Huone, joka normaalisti tuntui vain tylsän harmaalta vaaleista seinistään huolimatta, oli nyt muuttunut Markun painajaiseksi. Markun vanhat ja kulahtaneet huonekalut sekä ikkunaan ripotteleva vesisade tekivät asunnosta sopivan näyttämön tuolle kauhunäytelmälle.

Vihdoin leka irtosi ja toimintakykynsä säikähdykseen menettänyt Markku jäi odottamaan seuraavaa iskua. Sitä ei kuitenkaan tullut. Oli taas hiljaista. Ja reikä seinässä. Pian tuosta reiästä kurkisti silmä. Tuo kyklooppi liikutteli silmäänsä tarkastellen tilannetta Markun puolella. Paikoilleen jämähtäneen Markun lisäksi hän näki muun muassa televisioruudun, jossa tuota samaista jämähtänyttä henkilöä juuri haastateltiin.

Osasi tuo kyklooppi puhuakin.

– *Oho*, se sai sanottua. Jos totta puhutaan, niin kyllä tuon reiästä kurkistaneen silmän takaa löytyi ihan oikea ihminen. Aho-sen Teemuhan se siellä ihmetteli.

– *Mitä ihmettä sä teet?* itsensä taas toimintakuntoon saanut Markku kysyi varsin voimakkaalla äänellä.

– *Mä yritin lyödä naulaa seinään*, kuului Teemun lyhyt vas-

taus. Hänen äänensä ei kuulostanut yhtään hyökkäävältä. Silti hän sai kiittää onneaan siitä, että Markku ei vieläkään ollut havainnut kännykkäänsä. Markun liipaisinsormi olisi hyvin herkässä 112:n näppäilylle.

Tapaus oli järkyttänyt kumpaakin osapuolta sen verran, että nyt seurasi pieni hiljaisuus. Tuona aikana Markku luopui toivostaan löytää se puhelin, joka muuten oli hänen sänkynsä vieressä latauksessa. Siellä missä sen kuuluikin olla. Eihän sitä muuten tiukan paikan löytäisi. Kun seuraavaa lekaniskua ei Teemun puolelta kuulunut, hän uskalsi olettaa, että ehkä tämä ei ollutkaan isku häntä itseään kohtaan.

Naapurukset tuijottivat hetken edessään olevaa tuhoa. Teemu näki lähinnä pölyä, sillä lekan tipauttamat seinän palaset olivat niin lähellä seinää, ettei hän niitä nähnyt. Markun silmät sen sijaan kiinnittyivät noihin lattialla makaaviin materiaaleihin. Teemu häipyi johonkin ja Markku uskaltautui kyykistymään maahan tippuneiden seinän palasten luo. Hän nosti palasen tuota romua maasta ja oli nousemassa ylös, kun samalla tunsii odottamatonta kuumuutta päänsä yläpuolella. Markku ei kääntynyt katsomaan mistä oli kyse, mutta äänestä päätellen hänen päänsä yläpuolella loimusi liekki vihalaisesti räiskyen.

– *Mitä hemmettiä sä nyt oikein teet?* Markku sai huudettua.

– *Mä poltin tuota pölyä pois,* Teemu vastasi pidellen reiän toisella puolella suihkutettavan deodorantin purkkia ja tupakan-sytytintä käsissään.

– *No joko lopetit?* Markku puhisi kiukkuisena lattianrajassa.

– *Jo.*

Markku nousi pystyyn hyvin varovasti. Reikä, josta ensin oli tullut leka läpi, savusi nyt omatekoisen liekinheittimen jäljiltä. Markku tuijotti tuota mustunutta, savuavaa reikää seinässä.

– *Nyt jumalau...*, Markku alkoi kirotta, mutta tuopillinen vettä naamalla hiljensi hänet. Teemu oli ryhtynyt sammutuspuuhiin.

– *Oho,* Teemu avasi uuden keskusteluyhteyden jo totutulla tavalla.

– *Kun sä tulit sillä lekallasi tuosta seinästä läpi, niin mä meinasin soittaa poliisit paikalle. Nyt mä mietin, että pitäisikö tänne soittaa eläinsuojeluviranomaiset paikalle vai mikä sulle pitäisi soittaa?* Markku vuodatti tekstiä suustaan ja vettä muualta naamastaan. Muuten hänen ensin kauhun kangistama ruumiinsa joutui nyt taistelemaan veltostuvia jalkojaan vastaan, pystyssä pysymisen puolesta.

– *Soita Paranoid, Teemu vastasi möreällä äänellä.*

– *Lekallako niitä nauloja nykyään hakataan ja pöly hoidetaan liekinheittimellä? Hometalonkin voi hoitaa kuntoon napalmilla.*

– *Ei mulla ollut vasaraa.*

– *Mutta leka se löytyy joka kodista?* Markku äimisteli nyt jopa varovasti näytellen hymyilevää.

– *Sitä mä vähän itsekin ihmettelin. Ei mulla tälle ennen oo mitään käyttöä ollut. Nyt näköjään oli,* Teemu vastasi vähän hämillään. Hän sai kuitenkin Markun huomion käännettyä hetkeksi muualle muistutettuaan tälle erästä asiasta.

– *Olitko sä muuten äsken telkkarissa?*

– *Ei!* Markku huudahti, vieden samalla kädet silmiensä peitoksi. Uutiset, joiden vuoksi hän oli asettunut mukavasti sohvalleen, olivat loppumassa. Markun lyhyt, mutta ainutkertainen haastattelu oli jo näytetty.

Tavallinen suomalainen saa elämänsä aikana ehkä vain yhden mahdollisuuden esiintyä televisiossa, jos sitäkään. Näitä harvinaisia tilaisuuksia muistellaan vielä vuosien päästä. Riitta Pihtiputaalta muistaa aina näyttää vierailleen nauhoitteen esiintymisestään Napakympin neiti C:nä. Ei tullut miestä, eikä matkaa, mutta muistoksi jäi tuon videotallenteen lisäksi yhteiskuva Kari Salmelaisen ja Kaitsun kanssa. Miehen Riitta löysi myöhemmin, mutta heidän hääkuvansakaan ei ole onnistunut viemään tuon yhteiskuvan paikkaa kodin keskeisimmällä paikalla. Ei se takan reunustalla ollut, vaan siinä paikassa, missä takkavarauus oli. Perhana, kun se herra X ei Riittaa valinnut. Hän vaikutti selkeästi tätä nykyistä ukkoa varakkaammalta.

Naamansa TV:ssä näki myös Jarkko Riihimäeltä, mutta muista poiketen hän ei ole repostellut kenellekään asialla, vaikka mieli tekisi. Jos kukaan ei hänen naamaansa erottanut siitä Poliisi-TV:n kuvasta, niin on syytä pysytellä aivan hiljaa. Jarkko oli jotenkin juovuspäissään saanut kuningasidean varastaa kontteja erään varaston pihalta. Keikka sujui lähes hyvin. Humalassa ajaminen oli yllättävän helppoa ja Jarkko tajusi vielä peittää ajoneuvonsa rekisterikilvet keikan ajaksi. Jarkon ei kuitenkaan olisi kannattanut käydä helpottamassa oloaan ylimääräisen nesteen tyhjennyksellä varastorakennuksen seinään. Tuon virheen seurauksena hänen helpottuneet kasvopiirteensä piirtyivät valvontakameran suttuiseen kuvaan. Jarkon ongelmat eivät päättyneet tähän. Mikäli kukaan ei häntä kuvasta tunnista, on hänen vielä keksittävä miten hän pääsee varastetusta tavarasta eroon. Epäonnekseen, koko yön kestäneen operaation aikana, hän oli mennyt varastamaan konteittain kissanhiekkaa, jota hän nyt piilottelee mökillään.

TV-esiintymisiä on siis monenlaisia, ja tänään oli Markun vuoro esiintyä omassaan. Häntä haastateltiin töidensä tiimoilta Länsimetro-hankkeessa Ylen uutisiin. Markku Haken oli vastanimetty Länsimetron projektipäällikkö. Tämän vuoksi hän oli televisiossa ja haastattelun vuoksi liimautunut TV-ruudun ääreen. Mikään ei saisi häntä menettämään tätä tilaisuutta. Tai niin hän oli ainakin kuvitellut. Nyt hän seisoi kädet kasvoillaan tuskaisen oloisena. Reikä seinässä. Lähetys lopussa. Mies hajalla.

Teemu ei sanonut mitään. Hän oli ollut Markun naapuri jo vuosia. Hiljainen mies, jota kaikki pitivät vähän outona. Hänestä ei paljon tiedetty, olihan hän Markun tavoin aika erakko elintavoiltaan. Tietämättömyys ei ollut kuitenkaan estänyt naapurustoa tekemästä johtopäätöksiä Teemusta, ja näin hän oli siis ansainnut tuon outous-leiman otsaansa. Toki hyvällä ennakkoluulolla saa laitettua kenen tahansa otsaan minkä tahansa leiman.

Markku antoi käsiensä tipahtaa naamaltaan ja läimäytti ne yhteen alavatsan kohdalla, josta ne jatkoivat matkaansa varta-

lon sivuille roikkumaan. Siinä hän seisoi tumput suorana lyödyn oloisena. Vaikka asiat eivät olleet menneet hänen kannaltaan nappiin, niin hänen ei sopinut unohtaa vielä vireillä olevaa ongelmaa. Seinässä oli edelleen tuo reikä, ja sille pitäisi tehdä jotain. Hän ei missään nimessä halunnut Teemua kurkistelemaan asuntoonsa päivittäin. Kurkistelu ei tainnut olla Teemunkaan prioriteeteissa päällimmäisenä, sillä hän avasi keskustelun reiän kohtalosta.

– *Mitä me tuolle reiälle tehdään?*

– *No kuule. Mulla on kellarissa sellainen vanhan laivahytin ikkuna. Tai siis ainakin se näyttää siltä. Siis sellainen pyöreä, jonka voi avata. Mä en ole keksinyt sille mitään käyttöä, mutta tuohonhan sen voisi lykätä. Reiän täytteeksi.*

Markun ehdotus oli tietenkin tarkoitettu jonkinlaiseksi vitseksi, mutta hän ei ollut kovin hyvä sellaisia kertomaan, jos ei Teemukaan niitä vastaanottamaan. Tästä syystä jutun jatkaminen vielä pidemmälle ei välttämättä ollut kovinkaan hyvä ajatus.

– *Jos sua kiinnostaa, niin mehän voitaisiin vaikka iltaisin pelailla välillä shakkia sen ikkunan läpi. Pistettäisiin taulu ikkunan eteen, kun halutaan vähän omaa rauhaa.*

– *Ootko sä nyt ihan kajahtanut? Mä tulen lekalla seinän läpi ja sä ehdotat shakkia, Teemu vastasi kuulostaen jopa selvästi Markkua selväjärkisemmältä, kunnes jatkoi vastaustaan.*

– *Pelataan laivanupotusta. Siinä ei kaadella heppoja ja ajeta kuninkaita satimeen. Siinä räjäytellään laivoja saatana!*

Teemu oli niin tohkeissaan ajatuksesta, että Markku ajatteli odotella hetken tämän rauhoittumista. Hyvää hetkeä ei oikein tuntunut löytyvän, ja pian Teemu olikin tekemässä väliaikaisratkaisua ennen ikkunan kiinnittämistä. Hän teippasi reiän omalta puoleltaan ilmastointiteipillä. Markku päätti toimia samoin ja haki laatikosta teippirullan. Ehtisi tuon laivanupotusidean torpata myöhemminkin. Tähän hässäkkään oli käytetty jo ihan tarpeeksi aikaa, ja hän halusi päästä etsimään haastatteluaan Yle Areenasta. Ei se ajanut ihan aitojen puoli yhdeksän uutisten ase-

maa, mutta oli se tyhjää parempi.

Nukkumaan mennessään Markku vielä ajatteli pelottavan tilanteen positiivista loppuratkaisua. Ensimmäinen tunne hänellä oli ollut, että nyt lähti henki. Siitä pääsy tilanteeseen jossa nyt oltiin, oli jo huomattava edistysaskel. Vähän hän ihmetteli omia möläytyksiään, mutta uskoi asioiden kääntyvän vielä siihen suuntaan, että seinä vain paikattaisiin ja kaikki jatkuisi normaalisti eteenpäin. Hän ei kuitenkaan tajunnut muutamaa seikkaa. Teemu ei unohtaisi, mitä oli sovittu.

Toinen seikka, joka puhui ehdotuksen toteuttamisen puolesta, oli naapuruksia yhdistävä tekijä. Molemmat miehet olivat aika yksinäisiä. Markku oli aina paneutunut uraansa, ja sosiaaliset asiat olivat jääneet taka-alalle. Hän oli oikeastaan aika tyytyväinen erakko. Tavallaan. Erakkona oleminen on muuten hauskaa, mutta välillä jostain kumpuaa ihmisen ikävä toisen luo. Kysykää vaikka siltä sedältä niissä hauskoissa silmälaseissa. Teemu oli puolestaan vähän erikoinen persoona, joka ei halunnut viettää aikaa muiden erikoisten persoonien kanssa. On vaikea ystävystyä ihmisten kanssa, jotka pitävät sinua outona.

Kun seinään oli saatu väliaikaispaikka ja Markku oli nauttinut haastattelustaan tietokoneen ruudulta, hän romahti. Jo valmiiksi lysähtänyt vartalo antoi merkin, että nyt nukkumaan. Markku raahautui sänkyyn ja nukahti heti, vaikka ajateltavaa illan tapahtumista olisi ollutkin. Aivan rauhallista yötä Markulle ei ollut tiedossa, sillä hän säpsähti hereille jokaisesta kolahduksesta, joita kerrostalo öiseen aikaan tarjosi.

2 Markku ja metro

Markku syntyi vuonna 1970. Jo nuorena poikana häntä kiinnosti metrot ja Suomen ensimmäisen metroradan rakentaminen. Tästä osoituksena hänellä on oikeassa sisäreidessään muistona arpi, josta hän ei mielellään kerro kenellekään. Helsingin metron rakennusvaiheessa hän halusi päästä öiseen aikaan rakennustyömaalle tutkimaan, mitä siellä oikein tehdään. Valitettavasti jo tuolloin hieman kömpelöltä Markulta löytyi huomattavasti enemmän innostusta kuin kykyä kiivetä aidan yli. Hän sai toisen jalan nostettua piikkilanka-aidan toiselle puolelle ja piti langasta kiinni paksuilla rukkasillaan. Hän alkoi heilua, ja molemmat jalat luiskahtivat. Samalla, kun hän jäi haaroistaan kiinni piikkilanka-aitaan, tuo aita teki ikävän haavan hänen reiteensä. Siinä hän istui epätoivoisena. Jalka vuoti hieman verta, mutta se ei ollut hänen suurin ongelmansa. Hän oli jäänyt housuistaan kiinni piikkeihin, eikä päässyt yhtään mihinkään.

Aika kului hitaasti, kun hän odotteli jonkun huomaavan hänet. Onneksi eräs aikaiseen työvuoroon menossa ollut leipuri ajoi autollaan ohi ja tuli tarkastamaan tilanteen. Yksin hän ei voinut tehdä mitään. Työkaveri jouduttiin hakemaan paikalle. Toinen miehistä kiipesi ketterästi aidan toiselle puolelle ja työnsi Markkua ylöspäin toisesta jalasta. Mies aidan toisella puolella teki samoin ja Markun housut irtosivat aidasta. Nyt turvallisesti yhdellä puolella aita seissyt Markku oli kovassa paikassa. Hän oli auttajilleen ikuisesti kiitollinen, mutta tuon kiitollisuuden näyttäminen tuntui äärimmäisen raskaalta. Päättään roikottanut poika kyllä kiitti, mutta teki sen hyvin hiljaa ja häpeissään.

Toinen auttajista kertoi myöhemmin Markun tarinan pojalleen. Tuosta pojasta kasvoi muusikko ja Markun väritetystä tarinasta superhitti. ”Lennän luoksesi, kuolen vuoksesi. Rakkautta ja piikkilankaa.”

Metron rakentaminen Suomessa ei ole mitenkään jokapäiväistä, joten tarvitaan aika paljon tuuria ja hyvää ajoitusta, jotta pääsee tällaiseen rakennusprojektiin mukaan. Hän kuitenkin tiedostetusti tai tiedostamattaan teki paljon asioita oikein, jotta tällaisen unelman toteutus olisi mahdollista. Hän kävi lukion. Hän sai lakin, joka vielä nykyäänkin kerran vuodessa heiluu virtsan värisenä ja vähän sen hajuisenakin hänen päässään. Hän suoritti asevelvollisuuden. Siitä ei jäänyt käteen kuin sotilaspassi. Epäliikunnallinen, epäsosiaalinen, epäotilaallinen, finninaamainen, tekniikasta, mutta ei millään muotoa autojen tekniikasta, kiinnostunut nuorimies ei ollut kovinkaan suuressa huudossa huu-tavien kapiaisten ja testosteronia hikoilevien autoa rassaavien parikymppisten miesten seurassa.

Jos Markku ei loistanut ojan pohjalla, niin sitä hän ei tehnyt myöskään yliopistossa. Sen sijaan hän sinnitteli ja selviytyi. Rakennusalan opinnot etenivät suunnitellusti, ja töihinkin hän pääsi helposti. Hän ei höpötellyt turhia työhaastatteluissa, vaan puhui vain asiaa ja sitäkin vain sen verran kuin osasi. Se sai hänet näyttämään ammattitaitoiselta, vaikka enemmänkin kyseessä oli ujous. Hän oli kesätöinä kaikkien yllätykseksi, tai siis vanhempien, kun kavereita ei juuri ollut, ollut tekemässä ainakin osittain fyysistä työtä. Hän oli ollut kunnostamassa Suomen rautatieverkkoa. Tuo työ poiki hänelle etulyöntiaseman ainoaan koulutustaan vastaavaan työhön, jota hän oli tehnyt ennen siirtymistään Länsimetron projektipäälliköksi. Hän pääsi vastuuseen koko Suomen rautateiden ja niillä sijaitsevien aktiivisten asemien kunnosta. Työtään hän hoiti sinnitellen ja selviytyen vuosia, ja se antoi hänelle etulyöntiaseman kun Länsimetro-hankkeelle haettiin projektipäällikköä.

Ulkonäöltään projektipäällikkömme on harmaata massaa. Oi-

keastaan hän jää harmaan massankin jalkoihin 169 senttiä pitkänä miehenä. 170 cm, jos häneltä itseltään kysytään. Ainoa asia, mikä hänessä nousee korkealle, on hiusraja. Markku on normaallipainoinen, joten massallaankaan hän ei erotu massasta. Kasvot ovat symmetriset, mutta ei sillä tavalla komeasti vaan sillä tavalla maisemaan sulautuvasti. Lähes kaikki Markut saavat lempinimen Make, mutta ei tämän Markun tapauksessa. Lempinimen saamiseen tarvitaan joku, joka sen antaisi. Markulla ei tällaista henkilöä koskaan ollut. Hänen äitinsä käyttämä leppinimi Kankku ei häntä oikein sytyttänyt. Ulkoisesta olemuksestaan huolimatta Markulla on vilkas mielikuvitus, mutta se on haudattu syvälle sisälle ja siitä on muistona vain pino hänen tekemiään Mies ja Sätkä -sarjakuvalehtiä, joita hän teinivuosinaan kuvitti ja kirjoitti. Noissa sarjakuvissa miehen suunpielessä roikkuva sätkä puhui ja ohjasi tämän elämää. Tiukan paikan tullen sätkä saattoi ohjeistaa miestä vetämään kunnon henkoset ennen kuin tekee mitään typerää.

Kaikki merkit Markun nuoruudessa viittasivat siihen, että hän voisi olla ollut koulukiusattu. Ei, vaikka jännittämisen takia Markku epäonnistui aina luokan eteen joutuessaan. Siinä ei edes mahdollinen asiasta tietäminen paljon auttanut, kun joutui vain keskittymään siihen, että ei pyörtyisi. Hiki valui täriseviä käsivarsia pitkin piirtoheittimelle asetetun kalvon päälle. Teksti suttaantui lukukelvottomaksi, mutta tuskin hikeä myös silmistään pyyhkimään joutunut Markku olisi saanut sitä muutenkaan luetuksi. Muuten Markku ei herättänyt minkäänlaista huomiota. Luokkakokouksessa kovin moni ei edes muistanut häntä. Säestyipä siinä taas turhilta keskusteluilta, jotka olisivat päättyneet kiusalliseen hiljaisuuteen.

Länsimetro, tuo lähes 14 kilometriä pitkä rataosuus Ruoholahdesta Matinkylään, oli paperilla kaunis ajatus. Sen rakentaminen sujuisi ilman ongelmia ja rata olisi valmis vuoden 2015 lopussa. Vaikka projektipäällikkönä Markulle maksettiin siitä, että hän uskoisi tuohon kauniiseen ajatukseen, niin hänen sisäl-

lään oli paikka, aivan siinä mielikuvituksen vieressä, joka tiesi että nyt hänellä oli käsissään työtehtävä, jossa pelkkä sinnittely ja selviytyminen ei välttämättä riittäisi. Kahdeksan uutta asemaa, kahdeksan asemien välistä tunneliosuutta, kaksi vierekäistä tunnelia koko matkan ajan, huoltotunneleita ja kaikkea muuta mahdollista, mikä voisi mennä pieleen.

Helsinkiläisenä Markun periaatteessa luulisi tuntevan tuon alueen, jolle metroa nyt rakennettiin. Niin ei kuitenkaan ollut, eihän sinne mennyt edes metroa. Opiskelunsaakin hän suoritti Otaniemen sijaan Tampereella. Paikkakunnan vaihdolla hän oli hakenut muutosta elämäänsä ja sitä oli myös saanut. Muutos oli se, että hän oli silloin harmaata massaa toisella paikkakunnalla. Nääs.

Espoossa asuu paljon rikkaita, jotka maksavat paljon veroja. He viihtyvät siellä hyvin. Espoo on joidenkin yllätykseksi kuitenkin avoin kaikille yhteiskuntaluokille ja näiden luokkien kuljettaminen tapahtuu henkilöautojen lisäksi joukkoliikenteen avulla. Nyt on kuitenkin todettu, että yksi Espoon läpi kulkeva junarata ja sinne sun tänne risteilevä bussilinjasto eivät enää riitä. Siitä syystä Lauttasaari, Koivusaari, Keilaniemi, Aalto-yliopisto, Tapiola, Urheilupuisto, Niittykumpu ja Matinkylä saavat omat metroasemansa.

Kun alueelle on kaavoitettu varaus metrorataa ja sen asemia varten, tarvitaan päätös siitä, että asiaa lähdetään viemään eteenpäin. Tarvitaan lupia ja taas päätöksiä. Tarvitaan päätöksiä siitä, että haetaan lupa sille, että voidaan tehdä päätös siitä, että haetaan lupa jollekin toiselle asialle. Markku oli siinä onnellisessa asemassa, että hän tuli projektiin mukaan pahimman lupa- ja päätösrumban jälkeen. Hän sai täysin keskittyä siihen, että rata rakennetaan, eikä hänen tarvinnut huolehtia siitä, että rakennettaisiinko sitä ylipäättään koskaan. Pienetkin muotovirheet voivat lykätä koko projektia ja dokumentteja laaditaan kieli keskellä suuta tarkoin siveltimenvedoin. Itse metrotunnelinkaivuutöissä vastaan tulevat esteet hoidetaan dynamiitilla.

3 Kevät toi muurarin

Välikohtauksesta oli kulunut muutama päivä. Markku oli jo luullut, että puheet laivanupotuksesta seinän reiän läpi oli unohdettu. Nyt hänen oveensa kuitenkin koputettiin. Markku katsoi ovisilmästä ja mietti kahdesti, pitäisikö avata. Hän näki edessään Teemun pukeutuneena työhaalareihinsa, t-paitaan ja lippalakkiin. Teemu oli ruumiinrakenteeltaan varsin pyöreä, ja asukonaisuuden värivalinnat olivat hyvin persoonallisia.

Teemulla ei näyttänyt olevan lekaansa mukana, joten Markku avasi oven.

– *Moi. Onko sulla sitä laivan ikkunaa? Voitaisiin paikata toi seinä,* Teemu sanoi Markun vielä hämmästellessä miehen asukokonaisuutta.

– *Öö. Tota. Moi. Mä oon vähän miettinyt sitä muutaman päivän takaista. Ennen kuin tässä aletaan miettiä mitään laivanupotuksia, niin voisitko sä vähän vielä selventää, miksi sä tulit lekalla tuosta seinän läpi? Siit jäi vähän rauhaton olo,* Markku sanoi ajatellen lopettavansa varmuuden vuoksi kaiken yhteydenpidon naapuriinsa ennen kuin se edes ehti alkaakaan.

– *No mä halusin taulun seinälle. En löytänyt vasaraa, joten löin lekalla. Kahdella ensimmäisellä iskulla yritin varovasti, mutta naula vaan tippui lattialle. Sitten alkoi ottaa päähän ja iskin kunnolla ja siinä sä olit.*

Markku ei voinut olla varma, olisiko hänen naapurinsa ihan vakaimmasta päästä. Nyt hän ei kuitenkaan vaikuttanut kovin vaaralliselta. Markun elämä oli täynnä töitä ja televisio-ohjelmia. Hän oli jo jonkin aikaa kaivannut rutiineihinsa vaihtelua ja

sellaista oli nyt tarjolla. Markku päätti luottaa vaistoonsa Teemun vaarattomuudesta.

– *Katotaan. Korjataan toi ikkuna ja pelataan vähän laivanu-potusta. Tule tunnin päästä uudestaan, niin mä käyn sillä välin hakemassa sen ikkunan. Katotaan sitten, miten tässä käy. Pitääkö mun hakea sulle lähestymiskieltoa tai jotain*, Markku sanoi pienoinen hymynväre huulillaan.

– *Saanko mä sitten anteeks?* Teemu kysyi huomattavasti avoimemmin hymyillen.

– *No katotaan*, Markku naureskeli ja sulki ovensa Teemun nenän edestä.

Aika tarkasti tunti siitä, kun miehet näkivät edellisen kerran, Markun ovikello soi. Enää Teemu ei koputellut. Markku oli löytänyt etsimänsä laivan ikkunan kaiken muun roinan joukosta verkkokellaristaan ja ojensi sen Teemulle. Tämä tutkaili hetken esinettä ja nyökytteli hyväksyvästi.

– *Ensin meidän pitää suurentaa tuota reikää tälle sopivaksi. Sitten täytyy saada tämä sovitettua ja kiinnitettyä siihen. Niin ja tietysti nuo seinän halkeamat täytyy paikata. Tässä menee koko päivä. Hae sä työkalut, mä tuon oluet.*

Markku oli valmistautunut vaikka paikkaamaan seinän yksin ja hänellä oli kaikki tarvikkeet hankittuna. Kaljaa hänellä ei kyllä ollut. Teemulta sitä sattui löytymään, ja näin miesten remonttipäivä sai lentävän lähdön. Teemu kittasi olutta surutta koko päivän, ja se tuntui vain edistävän hänen työskentelyään. Ei turhia paineita, eikä liiallisuuksiin vietyä tarkkuutta. Sitä se humalassa työskentely tiesi. Markku tosin sai taistella parin oluen tuomaa väsymystä vastaan.

Alkuillasta Teemu vihdoin nosti kätensä Markun olkapäälle veljellisesti.

– *Siisti siitä tuli.*

Markku katsoi seinää ja nyökkäsi. Halkeamat oli saatu todella hyvin peittoon, ja ikkuna näytti lähes siltä, että se oli ihan suunniteltu siihen. Voi toki olla, että pieni kaljoittelu saattoi

Markku Haken on saanut unelmiensa työn.
Länsimetron projektipäällikön rooli laittaa
miehen kyvyt selviytyä mitä erikoisimmista
tilanteista koetukselle. Ja sehän sopii.
Markku ei ole koskaan ollut pätevin
työntekijä, mutta hän on selviytyjä.

Ystävyyssuhde erikoisen naapurin kanssa
pistää erakkoluonteisen miehen aivot vielä
kovempaan pyöriytykseen kuin Länsimetron
rakentaminen. Löytääkö Markku samalla
uuden, sosiaalisen minänsä?

84.2

Kannen suunnittelu: Jenina Törmänen
Etukannen kuva: Saku Ilvonen
Takakannen kuva: Pixabay.com

978-952-3306-93-6